

Autora: Noelia Martínez Rey

UN VERSO DO POEMA
Mare

Adeus. E na monotonía da súa faciana, silencio.

Coñecerámonos nunha tarde de vento morno e brillo de miradas, no verán de 1985, cando o coiro aínda deixaba ver o entreliñado da pel, que se mesturaba co verde dun ollar que marcaría o meu propio. O sol escintilaba; nós, descalzos.

O noso sinxelamente fora sensación... e bolboretas.

Cada murmurio que, entre as areas da praia, beliscaba ao mar, era con nós o primeiro. Os días agochaban nos pequenos recunchos novos sentimentos e aquilo era tan grande... Deitados no cume do mundo non faciamos máis que imaxinar contos de ninguén que só eran nosos, con protagonistas de soños e finais deses, de conto. Toda escusa da casualidade valía para interromper lembranzas; entón, as verbas morrían nun suspiro lento e os beizos interpretaban calquera cousa intelixible entre ti e eu. A tarde caía e daquela, aínda por veces, saía o sol.

E o voo era o máis libre de todos, fuxiamos dos límites dunha realidade de elásticos e grandes ombreiras, sinxelamente eramos cores. Cada amencer que xurdía interesante lembraba un novo anhelo de aventurarme entre a súa pel e a súa alma; pouco a pouco, volveron sensacións tales coma a confianza e isto que deben chamar amor.

Mentres no meu interior medraba o froito daquilo tanto que sentiamos, acariñábame con murmurios de verbas doces; porén, os seus pais agardaban para el moito máis que un fillo impuro concibido nun deses anoiteceres, nos que deixabamos a lúa espida con beliscos de sedución. Unha gran carreira e un gran futuro, o demais quedaría en nada.

Un intre, só bastou un intre para que nalgún recuncho da memoria quedase gravado o nenos que eramos. Agardábame alí, coa vida reducida a unha despedida; os contos perdéronse no arco da vella e a alma foi un espello esnaquizado dentro de todo o que un bico significa, só quedaba a monotonía na súa faciana e as bágoas de dous corazóns. Aquel home, ao tempo que me arrincaba esperanza, amor e rabia, agasalloume co medallón que a súa avoa desde o delirio lle fixera herdar (sempre me contara como, desde pequecho, ía con ela os venres ver o que non sabía se era mar ou bágoas); tiña a Virxe do Carme e unha inscrición que dicía: *"Gardareiche o mar nunha gaiola"*. Era

verso dun poema que el lle escribira a ela. Mais nós xa había moito que perderamos o mar...

-----o-----

Desde pequenos iamos xuntos ás festas da aldea coa orquestra e todos aqueles primeiros fogos artificiais que nos deixaban abraiados e atónitos ante tal paleta de cores; o rebumbio asubiaba en cada oído e as luces quedaban brillando nos ollos...

Os nosos pais mandáranos casar e nós, coitados adolescentes que por sentir de máis faltábannos as ausencias, comezamos a amar moito despois da parafernalia do acontecemento. Pouco a pouco, paseniño, as nosas vidas fixeran unha lazada forte que nos impediría caer; os nosos abismos xa non o eran e deixaran de selo con esa facilidade inocente dos dous.

Á noitiña, cunha brisa que ulía a namoro, tanto sentimento foi só versos e a felicidade embriagou a alma a bicos, que non sendo efémeros tornaban os sentidos en inquedanza de máis. A pel non era outra cousa que a partitura.

*Mentres o palpitar latente
dun corazón baste,
os dous,
suspiro susurrado
de servos e amantes,
déixanme aquí
ti, eu...
e o mar nunha gaiola gardado.*

Mariñeiro de mares que por ser, só eran afastados de min. Cada martes a tristura embazaba as fiestras, e naqueles cristais chovía eternamente; o venres íao agardar, coa vista fixa nalgún punto esquecido da inmensidade onde nin estaba el nin estaba eu.

As peregrinaxes de augas salgadas comezaran sendo nós aínda aqueles namorados que imaxinaban en branco e negro. Regalárame un medallón coa patroa dos mariñeiros para que, se algún día non regresaba, eu o lembrara sempre. Era de ouro e pola parte traseira tiña unha fermosa inscrición que unha noite debuxamos no meu corpo.

Entón, foi cando aquel mesmo mar levouno e con el, calquera forma de existencia que tomaba por veces o meu espírito. Quédame nada sen ti. E veño aquí cada venres, pois quizais queiran levarme ao punto esquecido onde antes non estaba nin el nin eu.

-----o-----

Os avatares da vida fixeran do meu destino algo que non semellaba nin vida nin nada. A ausencia de calquera forma de axuda fixera que, co tempo, vivise nunha burbulla húmida e fráxil que fora devorando o eco dos escrúpulos.

Ninguén entende o que é soidade; a desgraza impedíame ver o sol, aínda que saíse igual. Un día era coma o anterior e, por veces, as bágoas facíanme ata sentir frío. Sensacións indescribibles, ao fin. escoitaba paxaros que a miña mente tornaba en cantos de desesperación, calquera verba volvíase angustia e eu, con desexos de nostalgia. Nas noites, o sono ía e volvía froito do azar do momento; entón, fitaba mirando o sestrello no ceo e, incapaz de pronunciar palabra, anicábame na parte agridoce do leito.

Logo naceu ela. Deixei de mirar estrelas e só puiden mirala. Ver as súas manciñas enredadas nun dos meus dedos era sinxelamente a primeira vitoria da miña loita derradeira. Caladiña, observábame coma un ser extraño que lle quitara a calor; foi nun intre, cando un sorriso tan pequeno coma ela debuxouse na súa face e a miña, espello do momento, correspondeulle. Souben que estabamos na mesma burbulla.

O tempo fuxía traidor; ela medraba e eu, con ela. O mundo que me mancara convertérase nunha forza sobrenatural que confundía o sufrimento, semellando, ás veces, desequilibrar os meus esquemas de tristura.

Cando tivo anos suficientes deillo, aínda que tiven que mercar unha nova cadea xa que o paso do tempo oxida alma e materia. Que fermoso lle sentaba o resplandor áureo daquela xoia cargada de sentimento!.

Sería a adolescencia, os impulsos ou as malas compañías... pero cada vez a miña filla estaba máis lonxe dos cimentos do fogar que construíramos. Deixei de coñecela. Creara unha nova burbulla e a min fixérame voar.

- Non saias!
- Déixame!
- Non! Non vas saír!
- Ódote!

-----o-----

Fun maior desde pequena.

A miña nai e máis eu sempre fomos as mellores amigas; non existía segredo ningún para unha muller que loitara con treboadas por outra que non o merecía nin nos días soleados. Medraramos man a man. Os soños convertíanse nos da outra cun chiscar de dedos e un sorriso dos que traspasan a alma.

O meu mundo foi cambiando, mais o dela permanecía intacto. Porén, o avance recae no cambio. Todo ao meu redor tornábase increíble e tan innovador como ver cores por primeira vez; só era unha pequena muller con ansias de máis. Ela continuaba así, sendo ela.

Entrei noutras existencias e xunto con elas, outras vellas historias. Sabía o que estaba a pasar e cada vez a vía menos.

Non sei cando crucei a fronteira, semellaba máis afastada cando a vía de lonxe. Quizais daquela cometín o meu peor erro. Eran fantasías diferentes, soños de ninguén e aquilo non se parecía en nada ao dos contos enriba do mundo que me contaba miña nai. Comecei a necesitar máis. Todo se resumía nun estúpido xogo de rol que me mancaba. Precisaba cartos, ánimo e unha xerra de auga fría.

As inquedanzas volveron e de novo, volvíase todo insoportable. Xa non había estrelas; ou eu convertérame nun ser incapaz de velas.

Necesitaba diñeiro para un bo chute que apagase calquera síntoma só e triste. Vendín o único de valor que me quedaba que despois resultou non valer tanto.

Deus! Acababa de trocar en cartos algo máis alá dun anaco de ouro, o que mantiña a unión, a maior de todas, coa única persoa importante, a que me dera a vida. Agora eu, inconsciente nena malcriada, estaba a quitarma.

Volverei. Quixen poder recuperalo pero xa era tarde. Loitei coa forza, o sentimento e as bágoas nas mans... e tíño de novo, mais o golpe fora certo, directamente entre o recordo e a lembranza.

-----o-----

Non son nin as seis da mañá e xa me chamaron do xulgado. Vístome, aínda que ninguén estará agardando.

Hoxe, tiña que levar aos pequenos a ver aquel espectáculo. Outro día terá que ser; eu, xa debo asistir a un.

Outro ionqui de mañá! É deplorable o malgasto e a desbaldida coa que burlan outras existencias...

O levantamento do cadáver era nunha ruela afastada de tanta civilización existise; alí, entre caixas de calquera vertedoiro e ratas acostumadas a ser os grandes invitados, xacía unha rapaza duns dezaseis anos; sobre o corpo, mal vestido e sen vida desde había xa moito tempo, repousaba un medallón coa Virxe do Carme e unha inscrición, verso dun poema que el lle escribira a ela, e que desta só fixo chorar o corazón dun neno que, coa súa avoa, vira o mar cada venres ... silencio, xa non había monotonía na súa faciana, só bágoas.

